

CON ONG

tuần báo lại đời lập ra rít

môn bài nhà nước cấp số 3716/TB.T/CH&CI

Số 25

10 t

Tuần lễ
từ 14-6-68
tới 21-6-68

Chủ tiệm : MINH VÕ

Đào lập : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁI H SAIGON

ỔNG NÓI : 91.903

bỏ tù con mụ khộm kiểm duyệt

Như đã loan tin ở số báo trước Con Ong số này được xuất bản để kỷ niệm ngày Kim Mao Sư Vương Trần văn Hương bỏ tù con mụ khộm Kiểm duyệt, một thứ mẹ chồng cay nghiệt của nàng dâu báo chí mỗi dịp mụ tái xuất giang hồ.

Con Ong xống chường. Bọn bọn họ nghĩ rằng nó sẽ trở nên dốt húng hăng lắm. Chúng tôi cũng đã nghĩ vậy. Nhưng hai sự kiện xảy ra khiến Con Ong co vùi. Thứ nhất : nhà Quốc vụ Khanh kiêm Tổng trưởng Chiêu hồi Phan quang Đán tuyên bố ở Mỹ là sẽ huê mí Vem vì không thắng nổi chúng; cho Mặt trận Giải phóng Miền

Nam tự do tranh cử như người quốc gia chống Cộng, Thứ hai : danh Tướng Mỹ Westmoreland lác đầu nói «nothing to do» những vụ Vem pháo kích bừa bãi tại Saigon.

Hai sự kiện trên mạnh mẽ như một nền trung lập ở miền Nam. Người Mỹ với đủ phương tiện mà nữ «nothing to do» không giúp chúng ta ngăn chặn các vụ pháo kích ? Ông nhà nước độc Đán chửi bới lập trường của nhà nước. Cho tới nay, ông ta vẫn chưa về nước và chưa một ai xác nhận hay phủ nhận những lời tuyên bố của ông đốc Đán. Thêm vào nữa, một nhật báo lớn ở Saigon đã có ý nghiêng lập trường theo quan

điểm ông đốc Đán. Nhật báo họ người thấy hơi trung lập rồi chăng ?

Ai cũng biết, hai ông Trần văn Tuyên và Phan quang Đán đều ốm mệt làm Phouma Giao Chi ông Đán đang nỗ lực vận động ở Mỹ. Nếu giải pháp trung lập miền Nam thành tựu, ông Đán sẽ là Thủ tướng chính phủ liên hiệp Ông Đán sẽ đưa dân tộc này về đâu chúng tôi cóc biết. Nhưng chắc chắn là những người chống Cộng, chúng tôi không chấp nhận giải pháp trung lập.

Không chấp nhận mà đành theo. Vì chúng ta không lo nổi vận mạng của chúng ta. Riêng chúng tôi thì lại quá cô đơn. Đi ngoại quốc : Không tiền mua vé máy bay lại : bọn Vem nó sẽ tổng

giê vào miệng. Tốt hơn cả là hãy dè dặt, đừng dại dột chống Cộng một mình

Con Ong rút nước mắt dè dặt. Liệu có dè dặt được không ? Hay lại phải nổi điên chống cả Cộng Sản lẫn Mỹ để chết cho anh dũng ? Dù sao Con Ong đã tới tay bạn đọc. Chậm kỳ hẹn một hai ngày. Xin bạn đọc hãy coi số này là số kỷ niệm bỏ tù con mụ Khộm Kiểm duyệt, số dò đường dè chống đối tất cả không sợ một đũa nào toan tính bán đứng quê hương ta.

Và, Thưa bạn đọc, vì thiếu tiền mua giấy, Con Ong số 25 vẫn 8 trang 10 t.

Hầu chuyện cụ già gân

Cái uy danh «Cụ già gân», tôi đã được «văn kỳ thanh» từ lâu, nhưng tới lúc này «kiến nhi kỳ hình» Cụ xông ra leo lái con thuyền sắp đắm, tôi phải thành thực thưa: Cụ quả còn «gân» thật!

Có đũa thổi mồm nó bảo: vì cụ «điếc» nên cụ có sợ hoá tiền 122 lỵ cũng như B.40, AK50, nhưng tôi, tôi hiểu rằng cụ rất tin tưởng ở «lá bùa», hộ mạng, «lá bùa», có thể dẹp yên hết các vụ tổng công kích, tổng pháo kích. Chẳng thể mà súng vẫn còn đi đoàn, cụ vẫn bắt chấp, vẫn cho rút giờ giới nghiêm đến 9 giờ tối như thường!

Có gì việc nhà nước lúc này đa đoan lắm, nếu muốn hầu chuyện với cụ cho ra môn ra khoai, có lẽ một mình tôi độc chiếm hàng chục số Con Ong liền tiếp cũng chưa đủ. Nhưng trót cảm mến cụ đã có gan bỏ tù con mực kiêu duyệt, cho Con Ong được xông chường nên dù sao đi nữa, tôi cũng phải có đôi lời ra mắt cụ:

Thưa cụ! Cụ vừa ngồi lên chiếc ghế của cụ Lộc để lại ít ngày, đã xảy ra vụ sấu ông Tá của chúng ta được rốc kết «made in USA» đưa «về quê» và rồi chuyện đó cứ thế êm ru bà rù, mặc dù lòng dân trong nước cùng dư luận ngoài nước sờ lên sùng sục. Hôm qua đây, ông Ronson còn lớn tiếng «Hãy coi chừng kẻ Việt Cộng xuyên tạc, lợi dụng khai thác sâu cái chết đó!» Ôi! cái chuyện Việt Cộng nói thét, tự vỗ ngực bản chết các ông Tá của ta, cả thế giới biết rồi! Bây giờ, chỉ cần hỏi cụ: Nếu như có kẻ cứ ngấm bắt tay với Cộng Sản, mở cửa cho Cộng Sản vô thì có nên coi chừng không và coi chừng ra sao?

Nhân đây, cũng lại phải nhắc đến Ông Đốc tờ Đán dù không gặp lúc cụ lên ngôi Tề tướng, cụ vẫn ban cho ông ta mũ cao áo dài. Thế mà ông ta nở «đá giò lái» cụ bằng một lời tuyên bố phản phé «Phải hoà đàm với Mặt Trận Giải Phóng», làm cho cho chuyển xe của Cụ chưa khởi hành có một toa trật đường rầy!

Ở đời «con đại cái mang» dân chúng cảm phần ông đốc tờ Đán tức là bắt đầu ức cụ rồi đó! Cụ vốn là nhà giáo còn lạ gì câu «thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi», nếu Cụ có thương ông Quốc vụ Khanh thì Cụ phải lôi cổ về đét vào đít ông ấy vài roi mới phải lẽ, chứ cứ thả rông ông ta đi «cần cân sũa bẩy», chung quy chỉ khổ cho chủ Nhà Cầu mắt công vác tròng đi đui đui, khổ lắm!

MINH VỒ

minh vồ đời thối với nhà bếp nhỏ đời thối với nhà bếp

Bạn khốn nạn VC Cộng đã lấy làm hứng chí cái trò pháo kích bữa bãi của chúng. Nhà bếp đáng lẽ không nên bàn chuyện nhà nước. Bàn chuyện nhà nước là hôn là xác xược. Chuyện nhà nước đã có các ông Bộ Trưởng tỷ như ông Phôn quang Đán, ông Nguyễn văn Thọ, Ngoài các vị Bộ Trưởng, còn lương viên, Quốc hội Giao Chỉ mà những nhân vật pháp pháp tỷ như quý ông Trần thế Minh, Mai văn Hàm, Phạm hữu Giáo, Lê văn Diên, Lê tài Hòa vẫn vẫn thừa sức cứu quốc và kiến quốc. Riêng một mình bà Phan nguyệt Minh, sau khi «đi» Mỹ, vẫn còn phong độ chột nhau với Việt Cộng nếu chúng mất dạy, vô giáo dục. Ngoài ra nữa, còn có các mặt trận, lực lượng, đảng phái. Và đặc biệt có ông Hoàng cơ Bình chống Cộng ra rít.

Nhưng tất cả, dường như, đều chưa làm tí ngời những họng súng từ ven đô của Vem đêm đêm pháo kích vào thành phố Dân chúng sống trong tình trạng chờ sáng. Buổi chiều chia tay, ú rú nhìn nhau, không dám nói nhưng lòng cũng thăm nghĩ không biết sáng mai còn gặp nhau không. Đêm nay nhờ nó pháo kích trúng nhà mình thì sao? Sáng mai gặp nhau, nhìn nhau cảm động, biết mình sống thêm một ngày. Đều lat chiều đến, nhìn nhau ú rú. Đây cái tâm trạng của dân chúng đô thành nó như vậy đó. Hóa cho nên nhà bếp phải chỏ mồm vô.

Nhà danh Tướng Westmoreland đã nhún vai trả lời «nothing to do» khi người Giao Chỉ hỏi ông có biện pháp gì ngăn chặn được những vụ pháo kích đe dọa này không. Câu trả lời thật nào nê, ai oán. Người Mỹ có mắt thăm nhìn trong đêm tối như ban ngày mà «nothing to do» ư? «Nothing to do» hay «Not to want to do»? Dù sao, đây cũng là việc của chúng ta. Nếu người Mỹ mập mờ, khó hiểu, không muốn giúp chúng ta ngăn chặn những vụ Vem pháo kích giết dân ta thì chúng ta phải lo lấy, lo nhanh đi kẻo chiều hôm tới rồi.

Chiều hôm của sự tin tưởng sắp tới rồi. Thật sự như vậy. Người dân cảm thù Việt Cộng nhưng không tin tưởng vào nhà nước thì không biết họ sẽ đi về đâu nếu không chết tức tưởi vì đạn 122 lỵ của Vem. Nhà nước trình diễn hơi kỹ. Các ông lớn cứ lải nhải tuyên bố Việt Cộng đã man, thất nhân tâm mãi, ngấy quá xá. Việt Cộng vốn là loài dã man. Cả nước đều biết. Thế mà Chuẩn Tướng Nguyễn văn Trung cho tới nay, còn phát nhắc lại «Việt Cộng đã man» thì thừa quá. Và đài phát thanh mí lỵ vô tuyến truyền hình thì lải nhải bình luận «việc Việc Cộng pháo kích bữa bãi giết dân vô tội thật thất nhân tâm!» Chúng nó gây thất nhân tâm chúng ta mới phải tiêu diệt chúng. Chúng nó mà thu phục được nhân tâm, chúng ta đi đâu? Tuyên truyền thế là dạy Việt Cộng cách thức chiến thắng mình rồi đó.

Nhà bếp chỉ có chút xíu ý kiến... pháo kích côm.

pháo kích và kích pháo

Nhưng Phong Ngựa bỗng cut hứng. Hân cảm thấy có đơn quá. Người ta có thể cho đẩy tới đón đường đánh bỏ mẹ con nhà Phong Ngựa. Dẫu hân có là một chiến sĩ văn hóa chống Cộng ra rít, hân vẫn bị phang như thường. Ôi, cuộc đời chúng ta đang sống, sao mà nó méo mó vậy! Một người viết báo không có quyền động tới lông nách của cả vợ một sĩ quan cấp tá? Mà chỉ động tới sợi lông nách... rần nghề của bà lớn, cũng bị hạch hỏi, đe dọa sao?

Kính thưa đấng phu quân của nữ sĩ tập sự Thơ Ngây, nhờ cháu là Thương Sinh đây, nhà cháu đã biến thành một thứ hải đối với những kẻ cạy mìn nhiều quyền hành Ngòi cứ việc cho nhân viên của ngài đón đường đánh nhà cháu đi. Hoặc cứ rình mà bắt nhà cháu đi... quân địch. Cái khoản sau e hơi khó vì nhà cháu đang không hề trốn quân địch. Thân cháu đây 34 tuổi, nặng 41 ký lô, đang cần được chết bởi tay những người quốc gia để khỏi chết tức tưởi khốn lịn trong những cú pháo kích đê hèn của VC. Cháu chờ ngài cho người đến xin tí huyết.

Phong Ngựa vùng dậy, lè phép:
— Bầm bà văn nghệ nó vốn là thứ hương hoa. Nó thơm lắm Người làm văn nghệ không thể đỡ trò cu ly mí nhau được. Có bị anh em văn nghệ nó làm ức hộc máu mồm thì cũng rần chịu. Chớ đỡ trò còn đồ ngoài phố mà cả làng văn làng báo nó xúm lại nó chơi cho thì mệt lắm.

Nữ sĩ Thơ Ngây thờ dài:
— Làm văn nghệ khó thế cơ à?
Phong Ngựa cười cầu tài:
— Bầm kh... ở cái chỗ phải biết trải lòng mình làm một tấm da thú để hứng những mũi tên oan nghiệt của dư luận. Văn nghệ mà nổi sùng, hơi một tí sai nhân viên đi hỏi thăm sức khỏe người phê bình thì không có được. Nữ sĩ Thơ Ngây lặng thinh. Và Phong ngựa ra về. Chẳng biết Thơ Ngây còn thích làm văn nghệ bà lớn không? Việc này còn tùy vào thái độ của đảng phu quân. Nếu như đảng phu quân tác giăng nổi gian, bạn đọc sẽ thấy cuộc đời làm văn nghệ của nữ sĩ Thơ Ngây thất lý kỳ rưng rợn trong Phóng sự sống sượng «Giao Chỉ For Rent» này.

Bây giờ, nói về tuần báo Ve Chai của Hội Đười Ươi. Ủy viên thông tin báo chí Sức Mấy không muốn lấy tên báo là Ve Chai. Sau một hồi thảo luận dai dẳng cù nhầy, cơ quan ăn nói của Hội Đười Ươi là tuần báo Nọc Độc. Tuần báo Nọc Độc rất là độc đáo về hình thức cũng như nội dung. Bài phi lộ đầu tiên do văn sĩ Ngọc Toét viết.

Văn sĩ Ngọc Toét như ai nấy đều biết, là một tay cụ phách giang hồ. Những chú bé mới lớn lên không thể biết Ngọc Toét được. Ngọc Toét đã đi vào lịch sử. Xi con gái hay ỉa mà nó không chịu ỉa, các bà mẹ chỉ cần dọa: «Mày không ỉa, Ngọc Toét nó, đéo nó cắn cu mày bây giờ». Thế là đứa bé ỉa liền. Ấy đó, Ngọc

Nhân vì con kiến nọ từ ngày bị «ngọng», «thổ» lên «tả» xuống, đã không biết thân lại cứ tưởng bờ, nay hăm kiện củ khoai này, mai dọa kiện củ khoai khác, bây giờ còn mưu toan lôi cả Con Ong ra tòa để vô khám Chí Hòa dớp cơm gạo lúc cá mắm khô, cho nên cũng cần có đôi lời Mao tôn Cương về hai chữ «ủ tở» để cho Con Kiến tờ tay xuống ngọc... trần của mình mà suy gẫm.

Nói chung ra, ở đời ai lại thích «ủ tở», khi mà cô nhân đã có câu «nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại». Người ta sợ «ủ tở» bởi vì «ủ tở» có nghĩa là phải xa cha xa mẹ, lia vợ lia con, mất cả những thứ ăn nhậu du hí với anh em bạn bè, hoặc ngồi chửi đồng trong những dịp trà dư tửu hậu. Nhất là với những cây bút «ủ tở» chẳng khác nào một cực hình: thấy đất nước rác rưởi mà không được quét, biết những phường sâu dân một nước giá áo túi cơm mà không được vach mặt chỉ tên, nhìn ngôi nhà sắp cháy ra tro mà đành bó tay ngậm miệng chịu chết thiếu. Đã «ủ tở», thì đâu còn được quyền thốt lên câu «quốc già hưng vong, thất phu hữu trách», ôi, còn gì khổ tâm đau đớn cho bần! 1

phóng sự
sống sượng

thương sinh

Toét là thế đó, nhân vật này đã trở thành Phó chủ tịch Hội Đười Ươi! Quý vị đã từng biết nhân vật Minh Võ ăn bần ở dơ, đêm nằm nghiền răng ken két, sáng dậy giải quết với hai bên mép mà làm tới chức... Chủ tịch Hội Đười Ươi. Quý vị lại thấy ông Ngọc Toét với thành tích lẫy lừng kể trên, làm tới chức Phó chủ tịch.

Hội Đười Ươi gồm nhiều tay góm giếc. Nhưng nó lại lãnh nhiệm vụ cao cả là thi đua cứu quốc và kiến quốc với cái mặt trận, lực lượng, khối, đồng, đảng ở Giao Chỉ ta. Lúc này, Giao Chỉ đang mất mùa lãnh tụ. Những nhân vật trong Hội Đười Ươi dù sao, cũng đáng để chúng ta tin tưởng. Cây bần bút số 1 của nhật báo Dương Thai đã viết:

— "Tôi hãnh diện vì nước tôi có bốn nghìn năm văn hiến. Tôi hãnh diện vì nước tôi có nhiều cách mạng đảo chính, chính lý. Tôi hãnh diện vì nước tôi có ông thầy chùa Thích Hộ Giác. Tôi hãnh diện vì nước tôi có hai phía cộng huê. Tôi hãnh diện vì nước tôi có ngã Ba Chuông Chó, ngã Ba Chú Ía. Tôi hãnh diện vì nước tôi có Thượng Viện, Hạ Viện. Tôi còn hãnh diện vì nước tôi có Hội Đười Ươi và Hội Phấn Giao Chỉ!"

Câu trên đã được Juspao dịch Và tuần báo culy nhất nước Mỹ là tuần báo Newsweek đã đăng tải. Nhiều Thượng nghị sĩ Mèo muốn im hiểu Hội Đười Ươi và Hội Phấn Giao Chỉ, Nhưng họ không có chữ nghĩa dịch nổi cương lĩnh của hai hội này. Và lại, hai hội này chủ trương chống Cộng Sản đến hơi thở cuối cùng, chống Cộng đến khuya và đã kích chính sách "Jouer Papa" của Mỹ nên Mỹ khó mà đón gần họ. Nghe nói CIA ở Giao Chỉ đang tung tiền tuyên mộ những nhân viên bự nhất để gia nhập hai hội này. Nhưng CIA Mỹ sẽ thất vọng. Cái

hổ sấu của trang quốc mẩu Thập Thành thật khó mà... thông cảm. Đây là chuyện sau này. Giờ ta hãy nói về bài phi lộ của nhà văn Ngọc Toét, Phó chủ tịch Hội Đười Ươi.

Bài phi lộ chiếm gần trọn trang 1 của tuần báo Ngọc Độc. Nhờ bài báo này, tỉnh Bình Tuy đã phải mua báo chợ đen vì ông Ngọc Toét đã từng có những ngày phục vụ dân tộc rất kỹ ở đây. Nói thế là bạn đọc đủ rõ giá trị... Đười Ươi của tuần báo Ngọc Độc rồi.

Buổi sáng hôm ấy, một buổi sáng Sài Gòn có nhiều em mặc "dzíp sà lòn" tức mini jupe và nhiều ông nhò tóc lông gáy nhón nhờ trên các hè phố. Buổi sáng hôm ấy, mẹ Mèo, với các kiểu đầm và đùi đầm (muốn cười kỹ, hãy đi mua Đầm Giao Chỉ của Thương Sinh) rước đèn cùng với các anh lính Mèo vung vít lăm. Buổi sáng hôm ấy, các chính khứa hát nghiệp lòn nhón như lộn con. Buổi sáng hôm ấy, đồng bào nạn nhân chiến cuộc đi đi lại lại rất thiếu não. Đó là một buổi sáng đười ươi duy nhất của nước ta kể từ ngày Giao Chỉ Fot Rent.

Cảnh tượng ngoạn mục nhưng chửi cha nhau Sự phờn phơ song song với sự đau khổ. Những tiếng nấc ngán bị những tiếng kèn tu bin át đi. Những nụ cười khả ố của dzíp xà lòn và tóc lông gáy làm quên đi những giọt nước mắt sót sa của đồng bào vừa bị Vẹm pháo kích đêm trước. Thế mà Hội Đười Ươi vẫn muôi mặt ra mặt quắc dân tại nhà hàng Đại Lục. Nhà hàng Đại Lục hay Địa Lục, Trước đây, mang cái tên Tây Continental. Ông cựu đô trưởng Văn văn Cửa đã làm một phát biến đầu... cửa hiệu. Thành ra, những cái tên cửa hiệu trở về nguồn gốc dân tộc một cách vừa thơ mộng vừa phi cười.

Vũ trường QueenBee ừa ra Quên đi! Thơ mộng lắm chứ. Thơ mộng ra phết quý cụ ạ! Đi nhảy đầm là phải quên đi tất cả mọi sự khốn khổ đang diễn ra bên ngoài vũ trường. Continental hóa ra Địa Lục. Caravelle hóa ra...Ca Ra Ven. Rex hóa ra Lệ Xý. La Cave hóa ra Cao Sơn và vân vân...! Mỗi cuộc biến đầu thường có nhiều lỗ bịch. Nhưng mà vẫn cứ biến đầu. Nói danh từ hôm nay, biến đầu là cách mạng. Người ta xức ông Diệm để có cụ Phan khắc Sửu. Người ra phở ông Phong để có ông Phan Quang Đán. Người ta chống ông Thích tâm Châu để có ông Thích Hộ Giác. Người ta hạ ông Hoàng Quỳnh để có ông Trần Du. Vân vân... Cũng như ông Trần Ngọc Giọt ở đường Lê văn Duyệt nguyên là Trần ngọc Geoges. Ông đốc Giọt sợ không ai hiểu Giọt là cái quái gì phải viết lên bảng to tờ bố: Trần ngọc Giọt tức docteur Trần ngọc Geoges. Xứ sở của chúng ta có nhiều nhà lãnh tụ mang tên Tây tên Mỹ quá thê. Raymond Nguyễn Khánh. Pauline X. André Y, Tony B. vân vân. Cuộc biến đầu tên cửa hiệu của nhà cựu đô trưởng Văn văn Cửa có tính cách phiến diện. Chúng ta ước mong có một cuộc biến đầu tên Tây của những anh A na mít.

Mặc dầu gì đi nữa, Hội Đười Ươi vẫn tái ra mắt quốc dân tại lầu hai của nhà hàng Địa Lục ex. Continental! Ông chủ tịch Hội Đười Ươi, chí sĩ Minh Võ, hôm nay diện quần xoóc, mặc áo thung và đi dép Nhật chế ở Cholón. Truyền thống của Hội Đười Ươi đều nhất loạt mặc xoóc, áo thung. Cũng như dân Tô Cách Lan, khi có đại lễ, các nhà... "Sir" điệp váy! Điều kiện tuyển chọn hội viên vào Hội Đười Ươi ưu tiên cao những người nhiều lông chân.

"Quần tử lông chân, tiều nhân lông bụng". Hội Đười Ươi rất kỳ những anh lông bụng. Vì những anh này tiều nhân, hay đóp bậy và làm nhiều việc nham nhỡ. Hội Đười Ươi tự chửi bố mình, tự nhậ mình là những thằng bán nhất nước nhưng hành động rõ ràng là những anh hùng, hiệp sĩ nhiều lông chân. Và lại, khi ra mắt quốc dân, mặc xoóc, áo thung, lông chân, lông tay, lông nách chứng tỏ rằng đó là lú... đười ươi.

Chí sĩ Minh Võ, nhờ nhiều lông chân lông tay nên đã chiến thắng về vang trong cuộc tranh cử chức chủ tịch bốn năm. Nói đúng ra, Minh Võ thắng nhờ những phiếu của các nữ hội viên Lam Thiên Hương, Thập Thành vân vân... Đàn bà Giao Chỉ mê đàn ông có nhiều lông chân. Xin đừng nghĩ nhầm. Đàn ông nhiều lông chân là đàn ông quân tử. Có thể thôi. Ông Minh Võ bữa nay biểu diễn lông chân rất ngoạn mục. Các phóng viên vô tuyến truyền hình đã nằm rạp xuống đất để quay lông chân của ông. Tuần báo Newsweek phía rằng mỗi cái chân của ông Minh Võ, kể từ gấu quần xoóc trở xuống, đếm được ba vạn chín nghìn sợi lông! Thượng nghị sĩ Gruening của Mỹ thắc mắc kỹ lắm. Ông muốn biết những sợi lông chân của chí sĩ Minh Võ có được mọc trên thuốc phiện không? Một cuộc phỏng vấn bên lề bên xảy ra giữa nữ phóng viên No Hair của tờ Washington Post và Minh Võ. (Còn nữa)

Trên lý thuyết, đại cương là như vậy Nhưng may thay trên thực tế « ừ tở » nhiều khi lại là điều may theo kiểu tái ông mất ngựa. Kia! thử xem như cụ ký sự viết báo Phan khắc Sửu và thầy Đốc tơ cầm bút Phan quang Đán, nhờ một chuyến về Chí Hòa ra Côn Đảo, mà người từng làm đến chức Quốc Trưởng rồi Chủ tịch Quốc Hội Lập Hiến, người thì hựt ghế Phó Tổng Thống nhưng rồi cũng được phong chức Quốc Vụ Khanh kiêm Tổng Trưởng Chiêu Hồi, để được ăn cơm Mỹ, nói tiếng Mỹ cho dân Mỹ nghe, rằng « Việt Nam Cộng Hun phải huê với Mặt Trận Giải Phóng Chân Lạp ».

Vậy thì, nếu hân hạnh được nối gót các nhà « tiền bối » về Chí Hòa, biết đâu chủ tiệm Minh Võ sẽ chẳng có ngày được ngồi chễm hồm trên chiếc ghế « Cuộc Chương », đầu bếp Thương Sinh lại chẳng có lần thành ông « Chiêu » để chiêu hồi... thầy đốc tơ Đán. Vâng biết đâu!

Nhưng nói thế, cũng chỉ là giả dụ để mà chơi vậy thôi, chứ chuyện đó cả triệu năm nữa cũng sẽ không thành sự thực, bởi vì những cây bút « hờn » nhất Giao Chỉ đã từng có lời nguyên tương tự như Trần bình Trọng thưa xua. Xưa kia, nếu danh tướng nhà Trần đã lớn tiếng quát mắng Thoát Hoan « Ta thà làm quý nước Nam chứ không làm Vương đất Bắc », thì ngày nay những cây bút Con Ong chỉ xin mạn phép rí tai các bạn đọc thân mến rằng « Chúng tôi thà làm cu ly trên làng báo chứ không thêm làm hề trên sân khấu ». Vâng, nghề viết báo quả là mặt rệp, nhưng vì không trèo cao nên chẳng bao giờ chúng tôi bị ngã đau!

Cho rằng bị ngã về Chí Hòa là đau đi! Nhưng đứng ra nó chỉ đau với những tên nhờ bất lương mà bỗng dựng nhà cao cửa rộng, xuống ngựa lên xe, vợ ghen « mèo » nhông nhèo. Chứ còn với những kẻ trên răng

dưới xỉ líp, con cháu bà cả Đợi như dân viết báo Giao Chỉ, thì « ừ tở » có khi lại là « khoe » vừa được cơm bưng nước rót, vừa để khỏi chứng kiến những cái cảnh vợ hờn con khóc, chủ nợ đến nheo nhéo bên tai.

Ấy là chưa kể khám Chí Hòa xây cất vững chắc còn hơn pháo đài Khe Sanh, nằm trong đó đêm đêm được an giấc điệp, đỡ phải nơm nớp lo hỏa tiễn Vi Xi xô lô độc đặc trúng đầu, ngày ngày tha hồ ngâm trực thăng lượn qua lượn lại, khỏi sợ bị « róc kết bản lăm » như sân ông Tá bất hạnh vô phước ngồi đứng ngôi trường mang tên « Phước Đức »!

Bởi thế mà có những con kiến, suy bụng ta ra bụng người, tưởng ai cũng sợ « ừ tở » như mình, nên động một tí là đem con ngoáo ộp « Chí Hòa » ra, .. hủ thiên hạ!

Phải chi chúng biết rằng có người như Hầu tước SADE nhờ bị « ừ tở » quá nữa cuộc đời mà viết ra được những tập ký ức bất hủ ngày nay thành tài liệu quý báu cho các nhà y học nghiên cứu, và tên của ông do đó đã đi vào lịch sử, vào từ điển, cả thế giới hàng vạn năm nữa sẽ phải nhắc tới chữ Sadisme khi muốn ám chỉ căn bệnh bạo dâm.

Hoặc như một Lệnh hồ Xung nhờ bị « ừ tở » trên núi cao mà học được Đốc cô Cửu kiếm, một Bá tước Monte-Grioto nếu không trải qua thời gian « ừ tở » dài đằng đằng thì làm sao từ một chàng thanh niên hiền hậu chất phát có thể biến thành một nhân vật uyên bác phi thường, tìm được cách thoát hiểm để trở về « ân oán phân minh ».

Vậy con kiến hỡi! Nếu xét thấy cần phải « cả vú lấp miệng em », cần phải hại người để che đậy bộ mặt dơ dáy của mình, thì hãy khom lưng đệ đơn trước ba tòa quan lớn đi! Bọn này sẵn sàng « ừ tở » để cho CON ONG được hành diện ghi thêm dưới mảng xét một dòng chữ to tờ bố « MADE IN CHÍ HÒA », ít ra nó

cũng còn đáng « le » hơn là « MADE IN U.S.A. ».

Và nếu bọn này có bất tài, không thành được những Hầu tước SADE, Lệnh Hồ Xung, Kịch Tôn Sơn bá tước, thì ít ra cũng khỏi bị nhiễm độc vì vi trùng, thổ tả đầy rẫy trong không khí, khỏi mắc bệnh « thối mũi » như ông Tướng Thi từng mắc đạo nào.

Ông Tướng có đầy đủ phương tiện đi Hoa kỳ chữa bệnh, bọn này cóc có tiền mua vé máy bay đi đâu, được vô Chí Hòa để phòng bệnh là cha trên đời rồi, còn muốn gì hơn nữa?

NOC ĐOC

Íoảng nghị trường trâu buộ nguyt trâu ản

Thượng Viện đang sôi nổi về vụ ông Nghị Thành ôm cầm... hành pháp

Một số đông Nghị rất nóng bức về chuyện này, vì thấy bị qua mặt cái vù. «Hán» cũng như mình, bỗng nhiên một mình một bộ. Lại là bộ g... có quyền xuất ngoại đề dăng như... đi «toa lét». Ưc thật! Phải truat phé mới được.

Thế là điều 37, khoản 5 của hiến pháp chín nút được vật xuống chiếu. Điều này rói rằng: « Dân biểu và Nghị sĩ không thể kiêm nhiệm một chức vụ công cử dân cử nào khác».

Thôi! Lúa rồi, thua rồi! Phen này Nghị Thành mất chức Nghị là cái chắc. Hoặc nếu không muốn mất chức Nghị thì chỉ còn cách « giả từ hành pháp » để tung cánh chim tìm về lập pháp.

Nhưng phe ủng hộ «bỏ» Thành, đem Nội Quy Thượng Viện, vật xuống chiếu cái đét, mà rằng: Theo điều 174, thì Nghị Sĩ có quyền « đặc nhiệm » một chức vụ công cử trong vòng 1 năm, và có thể gia hạn thêm 1 năm nữa. Hiến Pháp chỉ cấm «kiêm nhiệm» nghĩa là cùng một lúc, làm cả hai, hay nhiều chức vụ, với đầy đủ quyền lợi và quyền hành, còn « đặc nhiệm » là đảm nhiệm một chức vụ đặc biệt khác, trong khi ấy, tuy vẫn còn giữ « tí » Nghị sĩ, nhưng không có quyền của Nghị sĩ, không ỉn lương của ngân sách QH không được biểu quyết v.v.

Như vậy, ông Thành vẫn có quyền giữ nguyên chức Nghị sĩ Vì Nội quy cho phép. Nếu ông Thành không xin từ chức Nghị thì không ai truat phé được. Vì theo Hiến Pháp, nếu phạm trọng tội (phản quốc chẳng hạn) các Nghị mới có thể bị truat phé. Làm Ngoại Trưởng không phải là phạm trọng tội.

Nhưng một số Nghị vẫn nằng nặc, quyết bóc lột bằng được cái chức Nghị của Nghị Thành. Và cho rằng nếu Nghị Thành cứ tưởng bỏ mà theo nội quy, không từ chức Nghị, tức là vi hiến.

Nếu vậy, điều 174 vi hiến?

Tò Vò là vua trung lập (không thiên Cộng đâu đấy nhé), nên dếch muốn đứng về phe nào. Chỉ xin hỏi rằng: Nếu Nội quy trái Hiến pháp, thì Nội quy không giá trị bằng núi giẻ rách. Vứt bỏ nó vào sọt rác cho được việc!

Và lại hỏi rằng: nếu điều 174 Nội quy trái với tinh thần khoản 5 đến 37 Hiến pháp, tại sao khi làm Nội quy, các Nghị lại chấp thuận? Chắc hồi ấy, chưa đúp lương nhà nước, mắt mũi còn kèm n'êm, nên không thấy nó vi hiến. Bây giờ, lương đóp tì tì, mắt mũi dần dần mới sáng ra?

TÒ VÒ

lời ong tiếng ve

— Sau khi hạ viện chung quyết, dự luật quy chế báo chí đã chuyển sang Thượng Viện.

Hình như ngay khi chuyển tới Hội trường Diên Hồng ông Chủ Tịch Thượng viện đã ra lệnh tạm để dự luật ở ngoài góc vườn, gần cái nhà nhỏ nhỏ, có nước chảy dề dề Phải làm như vậy, vì nếu để trong Hội trường, mùi hôi thối xông ra nồng nặc, không ai chịu nổi. Các Nghị dự Nghị cái sẽ chỉ hát hơi mà chết.

Có người đề nghị phải để đủ ba tháng mười ngày cho mùi hôi thối bớt đi, rồi mới thảo luận được.

— Cả ba vụ ám sát cỡ lớn ở Mỹ trong vòng Năm năm qua các nạn nhân đều bị bắn vào đầu mà chết. Nghĩa là thủ phạm phải là những tay súng thiện xạ, chuyên nghiệp như dân CIA và FBI.

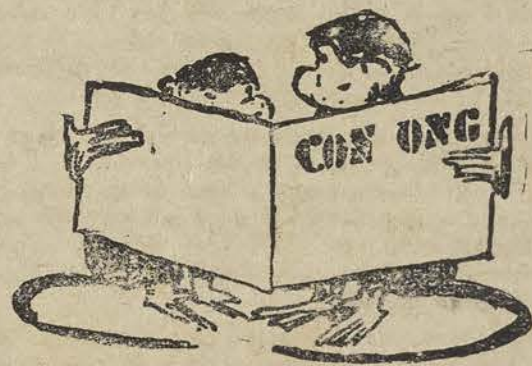
Người ta bảo rằng thủ phạm đều là những thanh niên quá khích, hành động với tư cách cá nhân đơn độc, Nhưng...

Kẻ ám sát Mục Sư King là một tên mới ở tù ra, có xe Mustang đáng giá hai ngàn mỹ kim. Lại có hai ba cái giấy thông hành đi từ nước này qua nước khác như đi chợ. Nếu không có « cái gì » ở đằng sau, sức mảy mà bành như vậy.

Có người đề nghị, nước Mỹ nên sửa lại hiến pháp, định lại thể thức bầu cử Tổng Thống như sau:

Cứ bốn năm một lần, tổ chức cuộc thi bắn trên toàn quốc. Ai bắn giỏi nhất thì... đắc cử Tổng Thống.

ONG LAI

nếu...

— Hai tháng sau ngày mục sư Luther King bị ám sát, Ứng cử viên Tổng Thống Robert Kennedy cũng bị ám sát chết, khiến cả thế giới xúc động.

Thượng Nghị sĩ Kenedy thuộc phe chủ hòa, muốn liên hiệp với Cộng Sản rút quân Mỹ tại VN, và rất có hy vọng đắc cử Tổng Thống vào tháng 11 tới.

— Nếu tôi là George Washington: bùng mặt khóc và lắc đầu cho hậu thế.

— Nếu tôi là Lyndon Johnson: hứ vĩa không ứng cử nên không sợ mang tiếng giết anh để đoạt chức Tổng Thống, và giết em để nắm chức Tổng Thống.

— Nếu tôi là Nixon. Ăn chắc rồi bà con ạ!

— Nếu tôi là Mao trạch Đông: Hỏi các đồng chí! Con hồ giấy đang đây chết.

— Nếu tôi là Kossiguie: chưa buồn lấy lệ.

— Nếu tôi là Hồ chí Minh, lệnh cho mấy chú ở Paris mau nhanh về. Phao xẹp rồi!

— Cả nước An Nam ta đang sôi nổi về lời tuyên bố thương thuyết với Việt Cộng của Quốc vụ Khanh Phan quang Đán,

— Nếu tôi là Đốc tờ Đán: Khóc.

— Nếu tôi là cựu Quốc Trưởng Phan khắc Sửu: Thôi lúa rồi! đáng đời! Rầu thúit ruột!

— Nếu tôi là Phun Rai: Mím cười.

— Nếu tôi là Thủ Tướng Trần văn Hương: than rằng: « Quốc Vụ Khanh, ba tiếng ấy nào nùng và bi đát »!

— Nếu tôi là L.S. Trương đình Dzu: nhục cho tôi quá đùng ví von như vậy.

— Nếu tôi là L.S. Trần văn Tuyên: Hề ông Đán bị hạ viện truy tố, tôi sẽ Xung Phong biện hộ.

ONG CHÚA

bức thơ,

Chỉ bức thơ,
Không bức thối,
Bổ dứa nèo nói dối.

1. — Đêm mồng 8 rằm 9 tháng 6 vừa qua, quân ta đã mần một phát ngoạn mục, lần đầu tiên dùng chiến thuật du kích để diệt địch trong thành phố.

Mấy lần công kích vừa rồi, Cộng quân thường chia thành nhóm nhỏ, bắn phá các nơi đông dân cư. Phản ứng lại, quân ta và đồng minh thường sử dụng hỏa lực tới mức tối đa. Chỉ có mấy ngóc dè dặt tại một nơi, ta cũng cho rêu bay, tàu bò rầm rộ kéo tới. Trong khi ấy, tụi VC trà trộn vào dân. Rút cục, chỉ có dân đen là khốn. Có người mệnh danh chiến thuật của ta là cái thế « dùng chày giã kiến » có khi vờ bổ nó cả cối, mà kiến vẫn sống nhăn.

Nay ta đòi chiến thuật, dùng du kích chơi với du kích. Thế là dân đỡ khổ.

Thơ làm thay.

2. — Tại mặt trận Chợ Lớn tuần trước bắt thình lình, Bộ chỉ Huy Biệt Động Quân đã khám tụi các sĩ quan và binh sĩ. Kết quả, có 17 tụi... cầm nhầm đồ đạc của đồng bào, đã bị bắt tại chỗ.

Như vậy là rất phải. Tiền vết hậu xung, thì thằng thế chó nào được.

bức thối

Người quân tử
Bị mù mà đọc

Mới đây, Hạ viện cử một phái đoàn đi Mỹ hội nghị gồm, ba ông hạ. Khi đi thì đủ mặt tam da. Khi về, đường anh nào, anh ấy đi, dèch thêm chơi với nhau nữa.

Một anh về trước, làm phát thuyết trình kê rằng: Tuy các anh chơi oèn Mỹ hơi kỹ. Cũng bày đặt hợp báo nọ kia. Nhưng mấy thằng nhà báo Mỹ, không thêm bổ thí cho nữa chứ đề đáng nhứt trình. Thật đẹp mắt!

Anh này còn tổ một anh khác trong phái đoàn rằng chỉ muốn ăn trên ngồi trốc. Bất cứ ở đâu, hề hỡ ra là nhảy phốc lên ngồi chồm hồm vào chỗ của người khác. Lại chỉ biết xăm xăm đi tặng « lác » vàng khè. Tại Hạ Viện Mỹ, Trưởng phái đoàn chưa kịp tặng tranh, anh này đã nhỡ xô lên tặng « lác » vàng. Mẹ kiếp! Chỗ nào cũng « lác » vàng!

Anh chàng còn làm một quần hiệu triệu Việt kiều ở Nữ Ước. Cui tụi mấy cái micro mới tinh, bỗng nhiên xám xịt!

ONG THỢ

nội các đầu phải sòng xì phé

SAIGON. — Sau khi Quốc Vụ Khanh kiêm Tổng Trưởng Chiêu Hồi Phan quang Đán tuyên bố tại Mỹ rằng chính Phủ VN càng thương thuyết với MTCPMN, dư luận Saigon đã có phản ứng mạnh.

Trong khi ấy, Thủ Thủ Trưởng cho rằng cần có sự xác nhận của Ông Đán, mới biết rõ sự việc.

Theo Ngoại Trưởng Trần Chánh Thành thì có thể ông Đán tuyên bố như vậy. vì ông chưa tham dự một phiên họp nào của Tân nội các, nên chưa thông suốt đường lối của chính phủ.

Giới quan sát chuyên nghiệp cho biết rằng lời giải thích trên...buốt như ong chích. Theo lệ thường, khi mời ai về Chính Phủ, Thủ Trưởng phải biết rõ lập trường của người đó Ngược lại, một người nhận lời về chính phủ, đương nhiên phải có cùng lập trường với Thủ Trưởng.

Nội các đầu phải một sòng xì phé, mà ai có tiền cũng vô được, không cần biết rõ lập trường.

Được tin gì thêm, chúng tôi sẽ xin loan báo sau.

đầu ong đít ve

Tuần trước, Đại tướng Trần thiện Khiêm, người có tài nói tiếng Tàu đúng giọng... Cholon, nguyên đại sứ tại Đài Loan và là đương kim Tổng trưởng Bộ nội vụ, tuyên bố rằng: Không hề có chuyện thay đổi Tướng Nguyễn ngọc Loan ở chức vụ Tổng Giám đốc Cảnh sát. Đưa nào nói như vậy là đồn nhảm Đưa nào nghe như vậy là nghe đồn nhảm.

Tuần sau, ông Sáu Lèo được thay đổi cái rúp. Ông tư vẫn tưởng là chuyện đồn nhảm, chửi um lên. Nhưng khi biết là thật, thì không thêm chửi nữa.

Thì ra trước khi đổi nghề, Đại tướng Khiêm đã « đổi già » một đường ngoại giao chuyên nghiệp. Đức tính quý nhất của các nhà ngoại giao chân chính là hề có cái gì người nghe phải hiểu ngược lại.

Chẳng hạn khi nhà Đại sứ chuyên nghiệp Bàng keo tuyên bố rằng Hoa kỳ không bao giờ sờ soạng, vào nội tình của Việt Nam, thì người nghe phải hiểu ngay rằng Ngài nói thật.

ONG TƠ

dám hay không dám đó là vấn đề chính

« Ở đời muốn sự của chung,
hơn nhau một tiếng «dám làm»
mà thôi».

Tình hình nước ta, đang trong giai đoạn quyết liệt, mọi mắt một cùn. Bác Thủ Hương đã ví von như một chiếc ghe sắp chìm. Nên phải đổ xô ra mà tát nước.

Vì như vậy cũng tạm được. Nhưng chỉ « tạm được »thôi, chứ chưa đúng hẳn. Lý do:

Cái ghe VN gần chìm, không phải chỉ vì bảo tể từ bên ngoài. Mà vì nó thủng nát bấy. Thủng ngoài chọc vào ít, thủng trong thọc ra thì nhiều. Đó là sự thực «nơi nung và bị đất» nhất.

Ghe lủng mà chỉ tát nước không, thì vô ích. Vì sớm muộn rồi nó cũng chìm, Gân mấy mặc lòng cũng không tát kịp.

Vậy thì, việc quan hệ là vừa tát nước vừa vít chỗ thủng. Đồng thời, phải ngăn ngừa bọn khốn nạn thọc thêm lỗ mới. Muốn ngăn ngừa, chỉ có cách đem bọn chúng mà quăng xuống biển, hoặc... chặt tay chúng vất cho chó nó đớp. Nhưng ông già gân có dám làm công việc này không?

Cứ nghe ông nói thì có vẻ gân lắm, Vì vậy, mấy thằng nhà báo mới gọi ông là «ông già gân». Dăm ba việc ông mới làm, như bỏ kiểm duyệt (một việc mà từ trước tới nay nhiều thằng dèch dăm làm) nói rộng thêm giờ giới nghiêm, cho đi học lại, hạn chế xuất ngoại v.v., là những việc làm có tí ti gân. Mấy năm trước, bị ông vàng chích cho tụi b. i. mà ông cóc sợ thế là gân đấy. Nhưng gân như vậy vẫn chưa đủ.

Điều mà người ta đang chờ ông, là «gân» với bọn tham nhũng. Chính bọn đó là thủ phạm đục ghe. Cứ diệt được chúng rồi ngồi vỗ bụng mà chơi, ghe cũng không chìm. Nhưng bọn này khiếp lắm, đồ nghề đục đẽo của chúng toàn bằng vàng bạc và kim cương. Chúng lại có cả đồ ám khí. Nghe đầu đã thấy xuất hiện giữa cái «rón» VNCH rồi đó.

Đột coi ông già gân có dám không? Nếu không dám, thì xin lỗi ông, ông cũng đỡ ợc.

VÔI VỂ

HỘI - HỌA

Họa sư VƯƠNG-QUỐC-ĐẠT 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tú Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Họa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chinh phục tình cảm thanh cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thương con, em, nên chọn cho 1 nghề hợp ý thích, đề tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trai, gái, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy PHONGCẢNH triển lãm sơn dầu, vẽ bằng Dao, bay (Painting Knife) của Anh, Mỹ Và dạy Vẽ người, hoặc CHÂN DUNG vẽ trên giấy, vải, nhung, gấm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hí họa, Trang Trí và đủ môn Họa Đông, tây, kim, cò. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ. Cam đoan: Bảo đảm thành tài 100% chắc chắn. Có khóa cấp tốc học tại nhà riêng Hội Trưởng Trương Lai số 531 bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên Sáng, chiều, tối, kể cả Chủ nhật. Khai giảng 12-2-68.

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON
TRONG TUẦN LỄ TỪ 08-6-68 ĐẾN 15-6-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chu
1	PATA GONIA	E.A.C.	Sovictra	linh tinh	09-6-1968	Cầu	
2	TATIANA	C.R.	S.T.I.C	— : —	11-6-1968	Cầu	
3	YOTAI MARU	M.M.	S.T.I.C.	— : —	13-6-1968	Cầu	
4	ASAHI MARU	Vishico	Vinashitraco	— : —	15-6-1968	Cầu	
5	SHIMABARA	D.F	S.T.I.C	— : —	15-7-1968	Cầu	
6	GALLC	Oceanic Transpt	V.V.Minh	— : —	14-7-1968	Cầu	

Saigon, ngày 06 tháng 6 năm 1968
TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

dê húc càn

cã kê dê nõng

Chủ quyền quốc gia, một sự đòi hỏi trình diễn ?...

Khi một ông nhà nước nào lên nắm quyền hành pháp, việc đầu tiên đòi hỏi là chủ quyền quốc gia. Đến nỗi bây giờ, cái chữ chủ quyền quốc gia đã được toàn thể quý vị xài đến rách nát...

Người dân Giao Chỉ chúng tôi đứng đưng nhìn các ông đòi chủ quyền quốc gia mà trong lòng không có lấy một chút sù tin tưởng. «Đường ta, ta cứ đi, Nhà ta, ta cứ xây. Ruộng ta, ta cứ cấy». Đấy, chủ quyền quốc gia chỉ giản dị có như vậy. Các ông có đòi được những thứ đó thì các ông mới khỏi phục cho chúng tôi được chủ quyền.

Chứ còn bây giờ, nhà cao cửa rộng thì người nước Cờ Hoa phân phân ở. Không những vậy còn đặt bao cát, giăng giầy kẽm gai, dân Giao Chỉ đi qua chỗ đó, tìm cứ đập thành thịch, chỉ sợ có cứ chỉ gì khả nghi, ông Em Pi đứng gác cho một phát súng là «về quê». Còn ruộng thì khó mà có thể cấy... Nếu mà cấy được thì đã chẳng phải ăn gạo Mỹ nhập cảng.

Đã có một thời kỳ, nhà nước Giao Chỉ có ý định đưa các cơ sở của Cờ Hoa ra vùng ven đô. Cả toàn dân ngóng chờ nhưng việc đó hình như đã xếp vào một số. Ngày ấy qua ngày khác, vẫn phải ngủi khói máy phát điện, đi chơi trong thành phố vẫn phải bước qua họng súng Em Pi. Và người dân lao động, vô phúc ở gần nhà người nước bạn Đồng Minh vẫn bị cả đồng vô đồ hộp liệng xuống mái tôn loang xoang trong những buổi trưa nằm đờ bụng ra hứng cái nóng Saigon.

Người dân Giao Chỉ chúng tôi mong gì về chủ quyền, ở ông già tát nước ?... Tương lai đã thấy sáng sủa chứ không còn đen như mồm chó nữa. Chả là vì hôm tiếp đón quan tể tướng Úc, ông già nhà ta đã biểu diễn một đường đọc diễn văn chào mừng người bạn bằng tiếng nước Giao Chỉ...

Phải, có như vậy mới được chứ... Tiếng nước mình thì mình dùng đâu cần vay mượn tiếng nước khác. Anh nào muốn hiểu thì cứ việc vác theo một chú thông dịch viên. Cái nghề thông dịch vốn dĩ là một nghề cao quý, có hy vọng làm lớn như ông Nguyễn ngọc Linh. Cái nghề thông dịch chỉ chịu hèn khi những anh thông dịch lại cứ tự nhận mình chỉ là một thứ thông ngôn...

Trở lại vấn đề chủ quyền quốc gia... Các ông nhà nước trước đây, khi đòi hỏi chủ quyền quốc gia, có lẽ chỉ là nặng về phần trình diễn. Không có gì vô lý cho bằng, các ông cầm học chương trình Phú lãng Sa, đóng cửa trường Tây, mà số xe của các ông cấp phát vẫn có những chữ EF, NBJ, NBW, NAZ v.v... Hai mươi bốn chữ cái mà con nít Giao Chỉ học, đâu có những chữ F, J, W, Z. Chỉ cần một việc trái ngược nhỏ nhỏ cũng đủ để thiên hạ cười vào mặt các ông. Kia những nước mọi rợ như Căm Bốt mà bảng số xe của chúng nó vẫn viết ngừng ngoẹo con giun, con ốc... Ngày nào mà còn thấy những chiếc xe chạy qua trước mặt, mang những bảng số «phản chủ quyền» ấy, tôi vẫn thấy rằng đất nước Giao Chỉ vẫn chưa có chủ quyền. Một sự thay đổi thật dễ mà các ông còn không làm thì hỏi rằng các ông làm sao mới được người nước Cờ Hoa rời bỏ bin đĩnh, đẹp được máy phát điện.

Sự đòi hỏi chủ quyền, e rằng có một tí tí dung chạm Tôi đã đọc được một chuyện hài hước, đăng ở một tờ báo... Tây, đại khái thì nó như thế này.. Trên một sân vận động, có hai đội banh con nít đang tranh tài. Phía ngoài có rất nhiều cầu thủ đứng đợi để vào thay thế. Khi nào có một cầu thủ chơi dở, chơi xấu thì trọng tài lại đuổi cổ ra, cho một cầu thủ đứng ngoài vào thay. Việc thay đổi thật công bằng... Nhưng có một chú cầu thủ chơi thật dở, thật xấu, mà trọng tài vẫn không đuổi... Một du khách Huế Kỳ đứng ngoài quan sát thật lâu, lấy làm lạ, mới hỏi trọng tài :

— Sao thằng lỏi kia chơi xấu, chơi dở thế mà vẫn không bị đuổi ra, Ông vẫn chưa thi hành đúng với nghĩa trọng tài...

Ông trọng tài bĩu môi, nhún vai một cái rất Tây :

— Ông nói sao ?... Đuôi nó ra à ?... Nhưng mà nó lại là chủ nhân cái trái banh. Đuôi nó ra, nó ôm banh về nhà thì lấy banh đâu mà đá. Cản phải nhượng bộ nó bởi vì nó có tiền...

Đó, câu chuyện chỉ có vậy. Khi các ông nhà nước mà đòi hỏi chủ quyền, đừng phải mấy thằng có tiền thì cũng mệt lắm đấy. Nó khóa kho đạn lại thì lấy gì mà bắn nhau với Cộng Sản. Nó không chờ gạo Mỹ sang đây thì lấy gì mà đóp, Đấy là còn chưa kể tới những thứ như thuốc lá, đồ hộp. Thôi thì nên theo triết lý của thằng Minh Võ : «Thân ta không phải là của ta. Lúc còn nhỏ là của bố mẹ. Lúc lớn thì của vợ. Lúc về già thì của con.» Và cứ như vậy, có lẽ tìm được cái triết lý của chủ quyền : «Nước Giao Chỉ đâu có phải của người Giao Chỉ... vẫn vẫn và vẫn vẫn...»

Chủ quyền đã nát mẹ nó ra rồi. Khâu vá làm gì cho mệt. Xé thêm vài miếng nữa, lấy chân đạp lên, lấy đít ngồi lên cho nó sưng. Có phải vậy không, thưa các cụ ?...

Những người đã chết đều bình đẳng ?...

Tôi không bao giờ có ý định chỉ trích ông :

Với ông thì lúc nào «lòng riêng, riêng vẫn kính yêu»...

Theo như tôi nghĩ thì việc này, lỗi không phải ở ông. Lỗi ấy ở đám tiểu quân thân của ông, muốn lấy điểm với ông, nên đã làm một công việc thật thất nhân tâm mà cái «nhân tâm» ấy lại là cái «nhân tâm» của đám lính tàu bay, là những người đã mang tàu bay đi vào đất giặc, tung hoành trên vùng trời Đồng Hới, Vĩnh Linh.

Tôi bắt đầu kể câu chuyện ấy đây... Một người bạn trẻ của tôi là Thiếu Úy phi công N..., vừa từ trận tại thung lũng Ashau, khi mang tàu bay đi bắn nhau đùng đoàng với lũ Cộng sản. Xác anh được mang về Saigon và được an táng tại nghĩa trang Mạc đĩnh Chi.

Một người trẻ đến nợ nước... Câu chuyện nếu chỉ giản dị có thể thì đâu có gì đáng nói dù máu của anh đã góp vào việc xây dựng quê hương này. Nhưng có một điều không may cho anh, cả trong lúc chết, là đám anh lại trùng ngày với đám táng Chúa Bến Tàu,

Ông đi dự đám táng của ông Chúa Bến Tàu. Ông có mặt vừa đúng lúc đám táng thăng bạn trẻ của tôi vừa tới đầu đường vào nơi an nghỉ cuối cùng. Ấy thế là đám quân thân của ông chặn ngay đám táng đó lại, bắt ngừng ngay ở đầu đường. Người sống thì đứng chờ, ngồi chờ... Người chết thì nằm ở trong hầm, cũng phải chờ đợi, trước khi về nơi mát mẻ, hãy chịu đưng vài giờ dưới nắng. Và tất cả chúng tôi chờ.

Sự chờ đợi quá lâu đã làm cho những người bạn đi sau người chết bắt buộc phải có một cuộc hội thảo vỉa hè. Câu chuyện được nói nhiều nhất là việc so sánh giữa hai cái chết. Nhưng thôi, người chết thì đã chết rồi. Hãy để cho người chết được yên, nên tôi cũng chẳng muốn viết những điều hội thảo và so sánh ấy ra đây.

Chúng tôi ngồi chờ sự ra về của ông. Vì rằng khi nào ông về, thì đám quân thân cận vệ của ông mới cho thăng bạn trẻ của tôi đi vào nơi nằm yên nghỉ. Lúc đó là chín giờ. Sáu chục phút trôi qua. Đồng hồ chỉ mười giờ. Lũ bạn bè ngậm ngùi... N... ơi, chúng tao thương mày lắm nên mới đi tiễn đưa mày, nhưng ông Trời ác quá. Lũ bạn bè dần dần bỏ đi về hết, và mười một giờ, khi đoàn xe của ông đã ra về, lũ quân thân nhảy lên xe díp chạy theo, đám táng lại đi chuyên, thì đứng sau linh cửu chỉ còn có ba thằng bạn. Ôi, đám táng một anh hùng mà chỉ có ba thằng bạn đi sau quan tài, trông nó mới thể thâm làm sao ?...

Tôi viết những giòng này không hiểu với mục đích gì ?... Tôi cứ băng khuâng tự hỏi như vậy mà không tìm thấy câu trả lời cho chính đáng. Chẳng lẽ tôi đòi hỏi sự bình đẳng cho người chết. Khi người ta đã chết thì còn có được hưởng những cái gì nữa đâu, «Vua Ngô, bầm sáu tàn vàng, chết xuống âm phủ chẳng mang được gì». Nhưng điều cần thiết là để cho những thằng còn sống nhìn thấy cái cảnh thăng bạn đã chết mà nghĩ rằng : «rồi một ngày ta «về quê», ta sẽ được như nó.»

Nếu mà còn khóc được, tôi đã khóc rồi. Mà tôi khóc được, chắc là tôi sẽ không có viết những giòng chữ khốn nạn này.

Bác Thủ Hương tuyên bố với báo chí : «Nếu đạn pháo kích trúng tôi thì tôi cũng chết.» Cái chữ «nếu», «Si» Conditionnel, mà bác Thủ Hương dùng sao mà nghe không xuôi, vì bác ở trong hầm có máy lạnh, đạn pháo kích trúng bác cũng còn khuya.

Cái chết của một người, cái chết của bao nhiêu người, hàng ngày, xảy ra trên đất nước này, chẳng nên đặt vấn đề với người chết. Điều quan hệ là hãy làm yên tâm những người còn sống.

DÊ HÚC CÀN

RÁP BO LÍNH KÍN

Thưa xếp,

Đạo này « Cò » bay quá xá, em hơi ngắn. Cò lớn Cò con, đậu phải ngành mềm, lộn cò ráo trọi.

Nhưng xếp đã ra lệnh, em phải tuân. Sau đây, em xin kể những gì em mắt thấy tai nghe, trong khi theo dõi y, đúng như lệnh của xếp.

Người y hơi lùn, có xương có thịt, cỡ năm chục tuổi. Y luôn luôn xách một cái cặp táp, có dấu hồng thập tự. Hình như Y làm nghề chữa bệnh.

Y đi đâu, em cũng theo sát. Có lúc Y đi xe hơi, em phải chạy cho kịp, một muốn chết, suýt tụt cả quần.

Hôm Y ra phi trường Tân Sơn Nhất, em cũng theo. Lúc Y lên phi cơ em cũng theo. Nhưng mấy con đấm nó không cho em vào. Đã định bỏ về, nhưng sợ xếp phạt, em đành bám vào đuôi phi cơ mà đi theo. Khi nó cất cánh, gió bay vù vù, hoa cả mắt, nhưng sợ ngã, em cứ bám riết. Một quá, em ngất đi lúc nào không biết.

Lúc tỉnh dậy, em thấy tàu bay đã hạ cánh xuống một hòn đảo, người toàn mùi trái thơm. Đàn bà con gái tuy hơi đen, nhưng chắc nịch. Ấy là em đoán như vậy, vì có được rờ mó mà biết rõ. Em hỏi thăm, người ta bảo là đảo Lulu.

Y xuống tàu bay, em lại theo sát liền. Tới một chỗ đông người, có cả mấy chục thằng nhà báo. Bọn này em thấy là biết liền, vì đứa nào cũng hỏi hám quá chừng. Tại đây Y nói hăng lắm. Giống như các xếp vẫn ban huấn từ í mà. Em chỉ quen cầm dùi cui, chứ không quen cầm viết, nên Y nói gì, em không ghi được. Nhất là Y lại nói bằng thứ tiếng gì, em không hiểu. Em chỉ nghe được mấy tiếng « ô-kê, ô-kê » nên đoán là tiếng Mỹ. Hỏi thăm người ta, em được biết, đại khái, Y bảo cái « Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam » là bọn ăn cướp.

Sau đây, Y lên tàu bay đi nữa. Em lại bám dít tàu bay mà đi theo. Tới một tỉnh lớn lắm, có lẽ to bằng trăm lần Saigon. Tại đây, Y vào một sòng bạc lớn. Có lẽ bằng trăm lần sòng Đại Thế Giới của anh Bảy ngày xưa, chắc xếp còn nhớ. Em thấy có hai người đang cầm cự tại một bàn xóc đĩa.

Một người cao lớn đã có tuổi, mũi khoằm xuống như điều râu. Một người trẻ hơn, tóc xòa xuống trán, tay mân mê con chim câu, ở ngực thêu chữ K. Có mấy người tới nói chuyện với Y. Em không nghe được gì hết, chỉ thấy Y luôn luôn gật đầu, mặt mũi tươi tỉnh lắm. Rồi Y bèn tụt cả quần áo, vật hết lông lá, lại mượn kim vạn cả mấy chiếc răng vàng mà đánh thêm. Đánh rồi, luôn miệng lầm bầm: « Vi-Xi Ô-kê, Vi-Xi Ô-kê ». Giống như người đọc thần chú.

Nhưng vào lúc sắp mở bát, người trẻ tuổi bỗng lăn ra chết. Thế là Y mất hết tiền bạc, quần áo, lông lá, và mấy cái răng vàng. Bây giờ, trông Y nhếch nhếch như heo cạo lông. Vì sợ bị đòn, nên Y chưa dám về.

Suốt ngày nằm đắp chiếu mà khóc. Mũi rãi đầm đìa.

Em đã cố gắng hoàn thành nhiệm vụ do xếp trao cho. Thấy gì nói vậy, cam đoan không khai man.

Xin kính chào xếp

LÍNH KÍN

**chương của viện nhi đồng,
chương bằng đất thó**

OO OOOOOOO
CUÔNG SINH

Khi cử một phái đoàn đi công cán nước ngoài, thường những người được cử phải là tinh hoa của đất nước. Việc đem chương đi đấm xư người, từ xưa tới nay, nếu không mang được chương vàng, chương bạc, thì ít nhất cũng phải là thứ chương đồng, gõ vào còn có tiếng kêu. Còn cái phái đoàn của Viện Nhi đồng thì kỳ công du nước Cờ Hoa vừa rồi, gõ đến mỗi tay cũng chẳng thềm phát ra một tiếng nào. Bởi vậy có người mới gọi cái chương của Viện Nhi đồng là cái chương bằng đất thó.

Chê trách làm sao được khi các Ngài đã cử người bằng cách rút thăm. Chưa đi thì đã có ông dân biểu cao nhất nước Đê Hóa Rồng ngưng ngay xin ở lại. Mấy thằng bạn thân có hỏi thì hẳn trả lời là không thích ông trưởng phái đoàn là cụ Nguyễn-khắc-Tân.

Tại sao cụ Nguyễn khắc Tân lại được làm Trưởng phái đoàn? Chỉ vì cụ nhiều tuổi nhất. Từ niên trưởng bước tới chức vụ đoàn trưởng, cũng có hơi gần. Đồng ý chuyện đó, cũng có thể được đi. Chỉ cần làm sao cụ ta già mà không làm cảm là được rồi.

Nhưng cụ lại làm cảm bỏ mẹ đi. Tiếng Mỹ của cụ không bằng một em chiêu đãi viên tập sự. Cái đó cũng không đáng chỉ trích nếu cụ giữ bộ mặt thật lạnh, và tư cách đàng hoàng. Nhưng tư cách của cụ lại quá SOB,

Điều này thì Con Ong được một dân biểu trẻ cùng đi với cụ thuật lại. Cụ nhân nhờ khúm núm như một anh thất nghiệp đi xin việc làm, Lưng cụ cong và xum xoe với cả một anh công dân Huế Kỳ hạng bét. Tới thăm các ông lớn Hoa Kỳ thì cụ run rẩy như mắc bệnh kinh phong. Ông Trưởng phái đoàn ấy đã làm đẹp mặt cho cả cái Viện Nhi đồng nước Giao Chỉ.

Không những vậy, cụ Nguyễn khắc Tân nhà ta lại còn mắc bệnh bầm lấm. Ông già đê đê Ió mời đê khi phái đoàn tới thăm tiểu bang Maryland. Có lẽ vì tiếng Mỹ ăn đong nên cụ Tân tưởng rằng Maryland là đất của Mary Sên. Khi được ông Chủ tịch Hạ viện tại tiểu bang này dẫn phái đoàn đi xem các bảo vật và di tích của tiểu bang, cùng thăm viếng vài nơi trong tỉnh thì cụ trưởng phái đoàn nhà ta lỉnh mất. Thì ra cụ Tân đã Ioi con gái ông Chủ tịch Hạ Viện « đất của Mary » ra một xô hành lang tối nhất, tán tỉnh bằng một thứ tiếng Mỹ rề tiền, người nghiêng qua, nghiêng lại ngẫm nghĩa như gà trống lục cục gì mái. Có con gái này có lẽ lấy làm Iạ Iảm, nhưng cũng đê mặc cho anh già nhược tiểu ngẫm nhìn đại kỳ quan cường quốc. Các cụ bỏ Iáo và nhi đồng cùng đi với cụ Nguyễn khắc Tân tìm mãi cụ không thấy, lúc tìm thấy cụ, nhìn cái cảnh ấy bèn có một sự lấy làm ngượng quá.

« Già chẳng trót đời, mặc áo toi mà chết ». Cụ Nguyễn khắc Tân lấm lấm cầm muốn chết khi mặc chiếc áo đi mưa, nhưng cụ hãy nghĩ đến thẻ điện của Viện Nhi đồng Giao Chỉ. Nếu cụ muốn đổi thời với Con Ong thì xin mời. Chúng tôi sẵn sàng đón tiếp cụ và hứa sẽ đưa cụ lên đài Iưu xư với đủ tài liệu giấy trắng, mực đen...

Mỗi ngày, bạn đọc
CON ONG hãy tìm đọc

CÔNG LUẬN

Nhật báo lớn nhất, mạnh nhất, nhiều độc giả nhất hiện nay

Chủ nhiệm chủ bút

TÔN THẤT ĐÌNH

Tổng thư ký tòa soạn

LÊ HIỀN

Giám đốc trị sự

VŨ ĐẠO DZOANH

☉ TIN TỨC NHANH, NHIỀU, XÁC ĐÁNG

☉ BÌNH LUẬN NẢY LỬA

☆ GIẢI TRÍ HỮU ÍCH

CÔNG LUẬN

TRANG CỦA LÍNH

Tôn Thất Đình phụ trách

khác tất cả vì có: TUỔI NGỌC

Duyên Anh phụ trách

MÁCH LUẬT, MÁCH THUỐC, GIẢI ĐÁP QUẢN DỊCH, ĐÔNG VIÊN, THẮC

MẮC DÂN CHUNG, TIỂU THUYẾT THƠ MỘNG THANH CAO

ĐẶC BIỆT: HỒI KÝ TÔN THẤT ĐÌNH

CÔNG LUẬN

NHẬT BÁO LÝ TƯỞNG CỦA MỌI GIA ĐÌNH

MỌI TẦNG LỚP XÃ HỘI

Tòa soạn, trị sự 54 Thủ Khoa Huân SAIGON

Đ.T. 90.652-90.654

NÀ CẦU
cần thông

THƯ ĐỀ GIAO CHỈ

Đừng chống Cộng nữa

Chủ nhiệm Minh Võ ra lệnh cho Nà Cầu :

- Đừng chống Cộng nữa, chống Cộng không ăn cái giải gì mà chống tôi. Chúng ta đang cố đơn, Mày chống Cộng ở xứ Giao chỉ, chúng nó đòi huê CỘNG ở Hiệp Chúng Coóc. Mày liệu mày có đủ tiền khăn gói tềch khỏi xứ này không ?

Nà Cầu hỏi :

- Không chống Cộng thì chống cái gì ?
- Cử nhiệm đáp :
- Chống tham nhũng, thối nát !
- Thối, tểi ngài lắm. Chống tham nhũng, thối nát còn dễ hơn chống Cộng. Tôi đề nghị chúng ta nên đóng cửa tuần báo Con Ong.
- Điện à ?
- Vậy xuất bản làm cho gì nữa ?
- Xuất bản để làm cảnh.

Hỏi vì đã đến cái cơ sự này ư ? Những người ở Cộng hung hăng con họ xít nhất nước bắt đầu thối chí, Chúng tôi đã gặm bánh mì để chống Cộng. Chúng tôi được những gì ? Thiên hạ thối mồm nói Con Ong lãnh tin của ông X, ông Y. Có kẻ nhận mình « chủ tọa » Con Ong. Mà những thằng Con Ong thì vẫn trên rặng dưới đài. Dương Hùng Cường bị Vem đốt cháy nhà, lều bều như chó mất chủ. Thương Sinh vẫn là đỉn ABC nhà không có đi ở thuê. Minh Võ mới sang được cái gác. Nà Cầu muốn chửi um lên. Lại thôi. Có lẽ, trong hiện tình này, chúng ta đừng nên làm cái gì sốt cả. Chống đối chẳng ăn cái giải rút nào. Vậy thì, hỏi những vị cầu nịnh hét, quý vị hãy tìm tôi Con Ong chỉ địa cho chúng tôi đi. Chúng tôi sẽ thay chống đối bằng nịnh bợ để kếm tiền đánh xi phê cho bớt buồn trong hoàn cảnh bị đất này.

Vậy có lời rao như sau :

«Đã chán nghề chống Cộng, chống tham nhũng, thối nát Những thợ viết của Con Ong cần nịnh bợ các ông lớn để kiếm chác, Báo đảm đủ ài đưa một tờ su an cấp biến thành một anh hùng dân tộc. Lương chia theo kiểu tú lục. Liên lạc gặp tại 101 Võ Tánh ngoài giờ giới nghiêm.»

Sao anh lừa em mãi

Trên nhật báo Công Luận, tuần báo chủ bút Thương Sinh đã phóng tay viết một bài rất vi vút. Chủ là Thương Sinh làm thợ viết cho Công Luận. Bài báo ở trong mục Vết Giao Chỉ mang cái tựa «Sao Anh Lừa Em Mãi». Đại khái, bài báo đã bóc thớt bà nghị Phan Nguyệt Minh trong một cuộc tiếp tân mà phái đoàn nghị sĩ Michigan khám đãi riêng bà. Nà Cầu nhớ mang máng đại ý có quán chủ chữ SALEM xuôi ngược. (Rất tiếc báo Công Luận đã cắt đi một đoạn). Bà nghị Minh nhờ ông nghị Mỹ dịch :

- Sao Anh Lừa Em Mãi ?

Ông nghị Mỹ với giới tiếng Giao Chỉ, bèn trở tài :

- Why do you make me tired ?
- Mà Em Lừa Anh Sống,,
- But you make me satisfied ,,
- Sao Anh Lừa Em Mãi ?

Ông nghị Mỹ thôi dịch, nhìn thẳng vào mắt người đàn bà Giao Chỉ mà nói tiếng Giao Chỉ :

- Bởi vì Mất Em Là Anh Sao.

Kể đó, chủ bút Thương Sinh bực thớt rặng nhờ cuộc chơi chữ SALEM xuôi ngược, lờng viện quốc hội Mỹ cam kết không lừa Giao Chỉ nữa. Nhưng không ngờ bà nghị Minh thiếu tinh thần trào phúng nữa, bà đã tác giảng nỗi giận với chủ nhiệm Tôn Thất Đính. Và bà miệt thị chủ bút Thương Sinh là vô lễ ! Vàng, thưa bà,

vì chúng tôi vô lễ nếu mới cần có ông nhà vô Giáo Dục để dạy dỗ chúng tôi Văn hóa chúng ta thiếu rất nhiều cây bút hài hước, chỉ lo thờ vãi mạng Ấy cũng chỉ vì có hạng người làm to, không muốn ai chọc vào rốn mình. Bà nghị Minh yên chí, tuần báo Con Ong sẽ có cách làm cho bà biết cười, biết cảm thông lối viết hài hước.

Yêu cầu bà «đi» Mỹ vài phùa nữa, bà sẽ thấy ở Mỹ, sự đùa cợt của báo chí đối với nghị sĩ còn đôn mạt hơn ở Giao Chỉ ta gấp bội.

Chiến công của ông Sáu Lèo

Đối với tuần báo Con Ong, ông Sáu Lèo sẽ như trăm ngàn người khác nếu ông ta không có gì độc đáo. Và ông Sáu Lèo sẽ là người đầu tiên bị «chửi» thậm tệ nếu ông ta bất lực tham những Đạo ông bị Paul Toàn Quyền Huê Mỹ chơi, Con Ong bênh vực ông. Người ta tưởng Con Ong bênh vực cá nhân Sáu Lèo. Thực ra, Con Ong bênh vực ông Sáu Lèo với tư cách một người Giao Chỉ bị Mỹ bắt nạt, dồn vào chân tường...từ chức. Ai có bằng chứng Con Ong đã nhận một trăm bạc của ông Sáu Lèo, cứ việc trưng ra. Chúng tôi sẽ ăn cứt đên tội đớp hít của nhà nước ngay. Vì thế, hôm nay ông ta đi ở tở bưng, Nà Cầu mới hiên ngang viết về ông ta. Những đứa «mừng giê» kỹ của ông chắc bây giờ phủ lình hết rồi. Chỉ còn mấy đứa «lông chân» — đọc Giao Chỉ For Rent — mới dám khen một người đã hết quyền hành.

Ông Sáu Lèo trước hết là Một Người Bảo Vệ An Ninh. Giao cho ông nhiệm vụ bảo vệ an ninh thì bất kể kẻ phá rối an ninh là ai, đoàn thể nào, tôn giáo nào, ông cũng dẹp đến nơi đến chốn. Ông Sáu Lèo không vụ hình thức. Ông chỉ cần làm việc Ông ta làm việc ra sao, đã nhiều lần Nà Cầu kể lể. Ông chỉ có một cái lỗi là có ân có nghĩa nên một số đàn em ông đã ấu cấp kỹ để ông mang tiếng. Ông là con cóc. Ông mở hạnh phúc cho dân mà dân không được hưởng. Lũ cò đã xoi hết. Cóc mò cò xoi đó. Đất nước này, giá được một chục người như ông Sáu Lèo cũng đỡ. Nay ông về Vườn, nghĩ ông là người chỉ tình vì đất nước. Nà Cầu ghi ở đây chiến công bảo vệ an ninh của ông. Hy vọng ông Sáu Lèo đọc bài báo này. Xin ông đừng chớp mắt Nà Cầu cũng đang có đơn gióng ông Hãy nhớ rằng ông có mặt trí kỷ là đủ. Trí kỷ lú: ông xướng độc. Yêu cầu ông lấy «ác mô ni ca» thôi một khúc «tiểu ngạo giang hồ».

Lệnh Hồ Xung Giao Chỉ

Vào một buổi chiều, sau canh phê, hồng gắp Vũ Khắc Khoan Mai Thảo Nguyễn Sĩ Tế, Thương Sinh, Chu Tử, Đoàn Dự Trần Bích Lan, Minh Võ, Hoàng Hải Thủy, Thanh Nam, Phan Nghị, Dương Hùng Cường, Anh Ngọc, Nguyễn đình Toàn, Nguyễn mạnh Côn vân vân trong một cái vòm. Thương Sinh uểng kèn Ân Độ, thổi một bi, và cảm khái :

- Chúng ta đang là những Lệnh hồ Xung trong trời đất này. Ma giáo ghét bỏ, chính giáo cũng ghét bỏ. Sang Tây Vực không đất sống. Ở Trung Thổ càng bị chèn ép. Bốn bề không nhà, lều bều như chó mất chủ. Ta đành...tiểu ngạo giang hồ !

Dứt lời Thương Sinh nhìn Chu Tử :

- Xin lỗi đàn anh, hôm nọ bọn typo đã sắp Đạn Kha Trấn Ác thành Bọn Kha Trấn Ác. Thiên địa tù mù và trống vắng. Bọn bè còn có bao người ? Có lúc vì vợ mà trở thành thù nghịch. Có lúc vì áo cơm mà phải xa nhau. Cuộc đời thật ngắn ngủi. Bây giờ đang hít mĩ nhau, sáng mai không biết còn gặp nhau vì Vem nó pháo kích đều quá. I am sorry ! Xin lỗi đàn anh Nguyễn Mạnh Côn.

Chu Tử nói :

- Tôi hiểu, tôi hiểu...Khi nào hừng, anh cứ viết Sống sướng. Tháng tháng vẫn có lương cho anh. Tháng 6 chưa lĩnh hả ? Tháng 5 chắc cũng chưa ?

Thương Sinh rầu rầu :

- Tiền bạc ví như lông nách. Tình người mới đáng kể. Nay cái mạng tôi, nay có tin bị ám sát, mai có tin bị vô tội đêch thiết gì cả. Anh em hãy hít đi, tôi bao chầu to phê này.

Các Lệnh Hồ Xung Giao Chỉ kéo tàu rờ rờ. Có tiếng Nguyễn đình Toàn say thuốc phiện :

- Kiểu Phong phải chết. Kiểu Phong phải chết. Hân không thể sống ở đất này.

Bạn đọc yên chí, đây chỉ là một cuộc «chán đời» tưởng tượng của bọn văn nghệ hút thuốc lá Kent (Không Em Nào Thương).Em Cộng Sản không thương,em Quốc Gia bỏ bẻ bẻ rạc.

Đớp hít kỹ quá

Thầy Đợi Phức của nhật báo Sống Mới vừa mới «ơ lơ vê» qua loa mún tiền mà phái đoàn Bùi Diễm chỉ tiêu ở Paris Mỗi tuần 280 ngàn tiền phòng cho 3 ông Giao Chỉ 3 ông mà những... 7 phòng. Như vậy dư 4 phòng. 3 phòng chứa mèo, 1 phòng đánh vịt phê. Thấy Đợi Phức phân nản hăng tiết vịt lăm. Có chi mà phải... đau sót. Thảm trạng này là thảm trạng chung của dân Giao Chỉ khổ khổ khổ lịn. Dù đúng châu rìa phái đoàn Bùi Diễm cũng phải được đớp hít xứng đáng cho bồ tài...châu rìa.

Ông Bùi Diễm vốn người bé nhỏ. Ông sợ Tây nó xếp vào hạng «petit» nên ông ta mới sai bánh. Riêng mình ông chiếm 3 phòng là đáng làm cho Tây sợ thấy mẹ ròi. Mỗi tuần có 280 ngàn Giao Chỉ tiền phòng, nhiều chó gì...Chúng ta hãy xén tiền cứu trợ, đóng thuế kỹ hơn để gửi sang Pháp cho ông Bùi Diễm tiêu sai : Và tại Sài Gòn, Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn Trần văn Hương cứ hồng lỏn, vung dao Đờ Long đập nát đầu con rắn tham nhũng.

Bravo xếp Bùi Diễm !

Hạ tá khổ mới

Washington, 10-6-1968
Thân gửi anh Nà Cầu.

Ở đây vừa xảy ra một chuyện bàn lăm Chủ là, có một anh xưng là dân biểu hạ tá tên gọi Khô Mới vô nghề khoe mình làm trưởng phái đoàn nghị sĩ Giao Chỉ thăm Hoa kỳ. Anh Khô Mới nửa tiếng Mỹ không biết, ăn nói lấp bắp lại có máu 35 đã làm nhục dân Giao Chỉ. Anh Khô Mới khúm núm, quy lụy trước bất cứ một thằng Mèo nào. Một lần, phái đoàn đi thăm tiểu bang Maryland vì được ông chủ tịch Hạ Tá Mèo hướng dẫn. Anh Khô Mới đã phủ lình, kéo con gái ông chủ tịch Hạ Tá Mèo ra một xô tán tỉnh. Khi phái đoàn ra về, Khô Mới mới lộ mặt mặt ra. Anh này còn làm nhiều trò đơ đá, bì dòi lăm. Tôi sẽ viết gửi về cho anh sau.

Chào anh
Nguyễn Trọng Táo

Sài Gòn, 16-6-1968

Thân gửi anh Trọng Táo,
Tôi đã cho điều tra gặp Trưởng phái đoàn nghị sĩ viếng thăm Hoa kỳ không có ai tên là Khô Mới cả. Trưởng phái đoàn là luật sư Lê Khắc Tân, một người đảng hoàng nhất nước ta. Chắc tên Khô Mới là thằng mất dạy, vô giáo dục nào đó. Anh gặp nó hãy nhờ nước miếng vào cái mặt mo nó. Tôi sẽ báo cho dân biểu Lê Khắc Tân để ông này truy tố thằng Khô Mới ra tòa. Tiên sư cha thằng điếm lậu Khô Mới, nó đã làm nhục dân tộc Giao Chỉ ta.

Chào anh
Nà Cầu

Mỗi tuần một danh ngôn

Cửa dạy : «Nếu có kẻ nào tát má bên trái con, con hãy chìa má bên phải cho nó tát thêm». Danh tướng Westmoreland phán : «Nếu VC pháo kích đầu phố, ta hãy chạy xuống cuối phố chờ nó pháo kích thêm Vì... nothing to do».

CHÚ Ý : Những chỗ kiểm duyệt trong bài CÀ KÊ ĐỀ NGỔNG là do bản báo Chủ Nhiệm

Chủ nhiệm NGUYỄN-VĂN-MINH
Chủ bút THƯƠNG SINH
Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg

Vô cùng thương tiếc
Cố Đại Tá
Phó-Quốc-Chuy
đã hy sinh ngày 2-6-1968 tại Cholon.
Thành thật phân ưu cùng tang quyến và
câu chúc linh hồn CHÚY sớm về cõi PHẬT
Tuần Báo CON ONG

Mỗi tháng dùng quên
Vim, Đê
(tạp chí của
trí thức not forrent)
Chủ nhiệm Vũ Khắc Khoan
Thư ký Thanh Tâm Trườn
đón đọc tuần báo
+ + +
+ + +
* Tuần báo của những
người còn biết sốt sa cho
quê hương
- Tuần báo lý tưởng của phụ
huyph học sinh và thanh niên
thiếu số